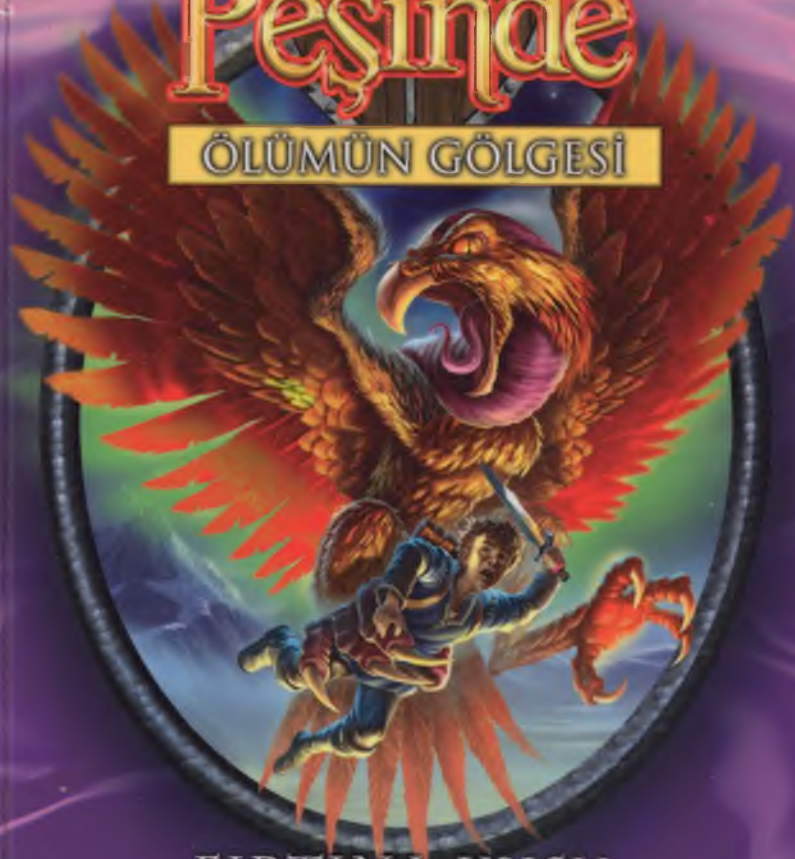

ADAM BLADE

YENİ SERİ!

Canavar Peşinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

FIRTINA KUŞU
HAVKİT

Canavar Peşinde

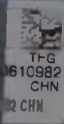
Gwildor'da dehşet saçan Havkit, ekinleri yok ettiği için halk açlıktan ölmek üzere. Tom, Gwildor halkının acılarına son vermek ve eskiden iyi bir Canavar olan Havkit'in üzerindeki laneti kaldırmak zorunda.

Acaba hiç de dost canlısı olmayan köylüler, ondan yardım almayı kabul edecek mi? Tom, havada bir ok gibi süzülen Canavarla savaşmanın bir yolunu bulup onu eski hâline döndürebilecek mi?

Ölümün Gölgesi serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Denizlerin Hâkimi Krabb
- Yürüyen Dağ Rok
- **Bazal Savaşçısı Koldo**
- Toprağın Efendisi Trema
- Böceklerin Kraliçesi Amiktus

TMG

T-G
0610982
CHN

02 CHN

9 yaş ve
üstü

₺ 6.00

ISBN 978-975-999-762-5

9 789759 997625

www.beyazbalina.com.tr
www.istanbulok.com.tr

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2014

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 26

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

FIRTINA KUŞU HAVKİT

Beast Quest

HAWKITE

Arrow of the Air

Adam Blade

ISBN: 978-975-999-762-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 29547

© Metin: Working Partners Limited, 2009

© Kapak ve illüstrasyonlar: Brian@KJA-artists.com © Orchard Books 2009

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Hilal Dikmen

Düzeltili: Nurten Hatırnaz

Son okuma: Aslı Onat

Çeviren: Can Türkyılmaz

Grafik Uygulama: Merve İnceoğlu

Baskı: S.E.M Matbaacılık Sezgin Arslan, İstanbul

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/ 33

Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Ekosan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69

Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

FIRTINA KUŞU
HAVKİT

Canavar
Pesinde

ÖLÜMÜN GÖLGESİ

ADAM BLADE

BUZDAN
ŞATO

YARIM AY MAĞARASI

FRESHOR

GWILDOR DÜZLÜKLERİ

GÖKKUŞAĞI ORMANI

Gwildor

DN

MARAZİSİ

BALIKÇI KÖYÜ

GWILDOR DENİZİ

Yepyeni bir dünyaya hoş geldin...

Dünyadaki tüm kötülüğü gördüğünü mü sanıyorsun? O halde sen de neredeyse Tom kadar budalasin! Büyücü Malvel'i yenmiş olabilir, ama Tom'u bekleyen yepyeni sınavlar var. Ayrıca sevdiği ve tanıdığı herkesi arkasında bırakıp uzaklara yolculuk etmek zorunda. Neden mi? Çünkü hiç bilmediği bir krallıkta yenmesi gereken altı Canavar var.

Acaba Tom bu yeni görevi kabul edecek mi? Kendisinin bundan henüz haberi yok ama buradaki insanlarla aslında çok yakın bağlara sahip. Ve karşısında onu yok etmeye kararlı yeni bir düşmanı var. O düşmanın kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?

Kahramanının başından geçenleri öğrenmek istiyorsan bir an önce sayfaları çevirmeye başla.

Velmal

GİRİŞ

Tarla alt üst olmuştu. Yere saçılmış ekinler, artık hiçbir işe yaramazlardı. Harvin ve babası, kırık buğday sapları arasında yürüyor, bakışlarını hasattan arta kalanlar üzerinde gezdiriyorlardı.

“Buna inanamıyorum,” diye söylendi Harvin’in babası. “Bir hasat daha mahvoldu.”

Artık bu kadarı da fazlaydı. Harvin ile babasının, buna daha fazla dayanmalarına

imkân yoktu. Çünkü satacakları ne bir mahsul ne de hayvan kalmıştı geriye. Tüm Gwildor açlıktan kırılıyordu. Şimdi bir de bu çıkmıştı başlarına...

Harvin'in açlıktan midesi guruldadı. "Bu akşam ne yiyeceğiz baba?" diye sordu.

Babası başını sallayarak "Bilmiyorum," dedi. "Bu fırtınalar... Hiç sebep yokken birdenbire ortaya çıkıp, her şeyi mahvediyorlar."

Babası sessizleşince Harvin, onun önceki geceyi düşündüğünü anladı. Tek bir gecede az kalsın evlerinden oluyorlardı. Kuvvetli rüzgâr çatının kiremitlerini sökmüş, camları paramparça etmişti. Hava aniden soğudu; bir gölge, harap olmuş tarlanın üzerini örttü. Karanlığa gömülen Harvin ve babası

gökyüzüne bakınca korkuyla dizlerinin üzerine çöktüler. Başlarının üzerinde bir şey süzülüyordu. Çok yükseklerde uçuyor olsa da gölgesi tarlanın bir ucundan diğerine uzanıyordu. Şahine benziyordu ama şahin olamazdı. Çünkü bu kuş, çok daha büyüktü ve kel kafasıyla bir akbabayı andırıyordu.

Canavar öfkeyle çığlık atarak dalışa geçince, Harvin irkildi. Devasa gölgesi her geçen saniye yaklaşıyor, etraf daha da kararıyordu.

Harvin, kuşun korkunç ve keskin pençelerini artık daha rahat seçebiliyordu. Çürümüş et kokusunu andıran iğrenç kokusunu alınca burnunu kapattı. Havayı yara yara onlara doğru yaklaşan bu korkunç Canavar, gökyüzünden düşen simsiyah bir

oka benziyordu. Ve gözlerinde korkunç, kızıl bir parıltı vardı. Harvin gözlerini kısınca şahinin kanatlarından birinin altında bir parıltı fark etti. Yemyeşil tüylerden yayılan parıltı bu muhteşem, kızıl kuşa ait değildi sanki.

“Öleceğiz!” diye fısıldadı Harvin. Babasının elini sıkıca tutup, korkuyla titremeye başladı.

Canavar kocaman kanatlarını çırpınca çıkan rüzgâr, baba-oğula çarpıp ayaklarını yerden kesti. Tarlanın kenarındaki ağaçlar paramparça olup devrildiler.

Geriye kalan az miktardaki ekin ise kökleriyle beraber topraktan sökülüp havaya savruldu. Harvin son anda çitlerden birine tutunmayı başarmıştı.

Rüzgârın şiddeti, üzerindeki kıyafetleri bile parçalıyordu. Ona tutunmuş olan babasının ellerinin onunkilerden kaymaya başladığını hissedebiliyordu. Babasının daha fazla dayanamayacağından korkuyordu.

“Aaaaah!”

Canavar kanatlarını yeniden çırptı ve kuvvetli rüzgâr, Harvin’in babasını bir buğday sapı gibi, ağaçlardan birine fırlattı. Tüyler ürpertici bir kırılma sesi duyuldu. Adamcağız, kırık bir ağaç gövdesinin altına yığılıp kaldı.

Korkudan hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayan oğlu, tırnaklarını tahtaya geçirdi. Öfkeli Canavar, kanatlarını daha alçaktan çırpmaya başladı. Kanatlarından gelen rüzgârın sesi, Harvin’in kulaklarında

yüzlerce ıglağa dönüşüyordu sanki. Başını dirseğine yaslayıp tüm bunların bir rüya olmasını diledi. Ama yaşadıklarının gerçek olduğunu ve az sonra uyanmayacağını biliyordu.

The following text is extremely faint and illegible due to the low resolution of the scan. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a report or a letter, with several lines of text visible in the lower half of the page.

BİRİNCİ BÖLÜM

ZORLU SINAV BAŞLIYOR

Zümrüt yeşili denizdeki dalgalar Gwildor sahillerini döverken, Tom ve üç dostu –en yakın arkadaşı Elenna, atı Fırtına ve kurdu Gümüş– rengârenk dalgaları hayranlıkla izliyorlardı.

Tom, Gwildor'un ilk Canavarı Krabb'la olan korkunç çatışmadan sağ çıkabildiklerine hâlâ inanamıyordu. Sağ eli sızlayınca, aklına dalgaların altındaki

amansız dövüş geldi. Kötü Büyücü Velmal'in, dev yengeç üzerindeki lanetini bozmayı başarmıştı; Krabb yeniden Gwildor'un koruyucularından biri olmuştu. Fakat Tom, bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu biliyordu: Gwildor topraklarında Velmal'in büyüü altındaki beş Canavarla daha karşılaşmalıydı. Tom ve Elenna, Gwildor'un kurtulması için Canavarların üzerindeki laneti kaldırmak zorundaydılar.

Ama bu, kolay olmayacaktı. Gwildor'un Canavar Ustası Freya, kendi ülkesine sırt çevirip, Velmal'le birlikte çalışmaya başlamıştı. Yani bu, Tom ve Elenna'nın şimdiye kadarki en tehlikeli Canavar avıydı.

Tom, durumunu kontrol etmek için ağrıyan avcunu esnetti. Acı tüm vücuduna yayıldı. Krabb'ın zehirli kısıkcıyla kavradığı yerde yeşil bir yara vardı.

“Keşke Aduro ve Taladon, bize sıradaki Canavardan biraz söz etmiş olsalardı,” dedi Elenna; bir yandan da başparmağıyla oklarının keskinliğini kontrol ediyordu. Yanında duran gümüş renkli kurt, hafifçe hırıldadı.

Tom, babası Taladon’un ismini duyunca gülümsedi. Avantia’nın Canavar Ustası Taladon, nihayet Malvel’in kötü büyüsünün etkisinden kurtulmuştu. Artık iyi büyücü Aduro’yla beraber Avantia’yı koruyorlardı. Gümüş’ün sert kürkünü okşamak için elini ileri doğru uzatırken, “Bildikleri her şeyi anlattılar,” diye hatırlattı Tom.

Elenna etrafına bakıp “Burada bir gariplik var,” dedi. “Fazla güzel.” “Gwildor ve Avantia ikiz diyarlar,” dedi Tom. “Zamanla alışırız herhalde.”

“Alışsak iyi olur,” diye karşılık verdi Elenna, oklarını sırtındaki ok torbasına geri koyarken. “Eğer Gwildor’u kurtaramazsak, sıra Avantia’ya gelecek.”

Başını evet anlamında sallayan Tom, “İlerlemeye devam edelim,” dedi. Boynuna asılı Avantia Tılsımı’na dokundu. Avantia’nın Yasak Toprakları’ndaki son Canavar Avı’nda tılsımın altı parçasını da birleştirmiş ve iki dünya arasında, bir hayalet olarak kapana kısılan babasını yaşayanlar diyarına geri getirmeyi başarmıştı. Tom tılsımı incelerken, tam ortasındaki pırıl pırıl, mavi diski hayranlıkla izledi. Tılsımın arkasını çevirip sırtına işlenmiş olan Gwildor haritasının üzerinde parmaklarını gezdirdi. Bu haritaya sahip oldukları sürece yollarını kaybetmelerine imkân yoktu.

Birden Tom'un koluna bir acı saplandı ve tılsımı elinden düşürmesine neden oldu. Krabb'ın zehirli kısıkcıyla onu yakalamasına izin vermeseydi, bu acıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı!

Elenna, "İyi misin Tom?" diye sordu endişeyle.

Tom gülümsemeye çalışıp, "Endişelenecek bir şey yok," diye cevap verdi.

Tom'un yanındaki Fırtına, başını sallayıp kişnedi. Tom uzanıp sağlam eliyle atın simsiyah yelesini okşadı. "Sakin ol oğlum," dedi tatlı tatlı. "Bundan daha kötülerini de gördük, öyle değil mi? Artık bir sonraki Gwildor Canavarını bulmanın vakti geldi."

Tom tılsımı yeniden havaya kaldırıp, elinden geldiğince sabit tutmaya çalıştı. Tılsımın arkasındaki haritada beliren iki

kırmızı patıkaya baktı. Bu yollardan birinin onları Canavara götüreceğini biliyordu; diğer yol ise Canavar Avında onlara yardımcı olacak bir ödüle gidiyordu. Bu ödül, Canavar Ustası Freya'nın, Velmal'in şeytani büyüsünün etkisi altına girmeden önce, sahip olduğu sihirli eşyalardan biriydi.

“Tılsım ne gösteriyor?” diye sordu Elenna.

Tom, gümüş tılsımın üzerinde parlayan iki kırmızı yolu gösterdi. Krabb'ı bulma görevindeki aksine, yolların ikisi de aynı yere çıkıyordu. “Bak!” dedi yolların bittiği yerdeki resmi göstererek. “Bu bir mısır demeti. Sanırım çiftliklere çıkacağız.”

“Ama karşılaşacağımız Canavarın resmi yok,” dedi Elenna kaygıyla.

“Tılsıma güvenmek zorundayız,” diye

karşılık verdi Tom. “Geçen defa bize Krabb’in yerini göstermişti; eminim hazır olduğunda, yeni Canavarı da gösterecektir.”

Tom, Fırtına’nın eyerine atladı. Eli acı içinde yansa da bunu belli etmemeye çalışıyordu. Eğilip Elenna’yı da arkasına çekti. Kurt ve at, yeni görevin önemini anlamış görünüyorlardı: Fırtına toynaklarıyla yeri dövmeye, Gümüş de endişeyle daire çizip, ulumaya başlamıştı. Tom, Fırtına’yı dörtnala Gwildor’un içlerine sürdü.

Tom, dikkatini önlerindeki zorlu sınava vermeye çalışsa da Velmal ile son karşılaşmalarını aklından çıkaramıyordu. Gwildor’a adım attıklarında Velmal onları ziyarete gelmişti. Canavar Ustası Freya da alev saçlı, şeytani büyücüyle birlikteydi. Tom, Freya’nın vahşi bir yaratığınkileri

andıran gözlerini ve simsiyah saçlarını hatırlayınca ürperdi. Gwildor, Freya yüzünden bu hâle gelmişti. Tom ondan nefret etmesi gerektiğini düşünüyordu;

ama öte yandan, Freya'nın da tüm o iyi Canavarlar gibi Velmal'in kontrolü altında olduğunun farkındaydı. Kendini, anlam veremediği bir şekilde Freya'ya yakın hissediyordu.

Tom başını salladı, kendine kızmıştı. Geçmiş üzerine kafa patlatmanın zamanı değildi. Bulup, özgür bırakmaları gereken bir Canavar vardı.

İKİNCİ BÖLÜM ÖDÜL PEŞİNDE

Gwildor, Tom ve Elenna'nın önünde, yeşil, mavi ve altın sarısı bir örtü gibi serilmişti. Ağzı bir karış açık kalan Elenna manzarayı kaçırmak istemediğinden eyerin üzerinde dönüp durarak etrafı izliyordu.

“Muhteşem!” diye mırıldandı. “Şu renklere bir bak!”

Tom, Gwildor'un, Avantia'dan bile daha güzel bir yer olduğunu kabul etmek zorundaydı. Renkler çok daha çeşitli,

hava daha temizdi. Başlarının üzerindeki masmavi gökyüzünde gezinen bulutlar, beyazdan bile daha beyaz görünüyordular.

Tom, omzunun üzerinden Elenna'ya bakmak için başını çevirdi. "Gerçekten de bu yerde bir gariplik var," dedi doğru kelimeleri bulmaya çalışarak. "Sanki bu Görev, bugüne dek karşılaştıklarımız arasında en önemlisiymiş gibi."

"Tüm Görevlerimiz önemliydi," dedi Elenna.

"Elbette; ama..." Tom duraksadı. Bunu Elenna'ya nasıl açıklayacağını bilemiyordu; ama Gwildor'un Canavarlarını özgür bırakmak nedense onun için *kişisel* bir şeydi.

Vadinin tepesine ulaştıklarında karşılarına çıkan manzara, Tom'un nefesini kesti. Zümrüt yeşili tepelerin arasından, turkuvaz renkli, coşkun bir ırmak akıyordu. Burası,

gerçekten de Tom'un hayatı boyunca gördüğü en güzel yerdi.

Vadiden inerlerken, Tom ara sıra tılsıma bakıp, doğru yönde olup olmadıklarını kontrol ediyordu. Elenna, gökyüzünde daireler çizen kuşlara bakıp iç çekti. Yol üzerindeki binbir renkli çiçekler insanın aklını başından alıyordu. Gümüş, çiçekleri koklayınca, sapsarı polenler burnunu gıdıkladığı için hapşırıyor. Güneş batmaya başladığında, vadinin diğer ucuna ulaşmışlardı. Altın gibi parlayan gün ışığı altında, tüm arazi yanıyor gibi gözüküyordu. Tom, yosunlu ırmak kenarına gelince Fırtına'nın üzerinden indi.

“Geceyi burada geçirelim,” dedi Elenna'ya.

Gümüş, çoktan açık yeşil bir yosun

birikintisinin yanına kıvrılıp yatmıştı.

“Gümüş de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor,” dedi Elenna kıkırdayarak. “Ben biraz odun toplayayım, sen de ateşi yakarsın.”

Tom, Fırtına'yı bakır renkli bir fındık ağacına bağladı. Sonra Elenna'nın getirdiği odunlarla ateş yaktı. Çok geçmeden alevlerin yarattığı gölgeler, toprağın üzerinde oyun oynamaya başlamışlardı. Gwildor'da, ateş bile Avantia'da olduğundan daha parlaktı.

Biraz ekmek ve peynir yediler; tepede yükselen dolunayın ışıltısı, kamp ateşlerinin ışığına eklendi. Elenna biraz daha odun atıp ateşi beslerken, Tom tılsımı çıkarmış, arkasındaki haritayı inceliyordu.

Artık daha içerilere girmiş olduklarından, haritadaki kırmızı yollar hafifçe farklı

yönlere doğru kıvrılıyorlardı. Yollardan biri yuvarlak çatılı evlerin olduğu bir köye, diğeri ise Tom'un önceden gördüğü harap hâldeki mısır demetlerine doğru gidiyordu.

Elenna, Tom'a dönüp "Hangi yoldan gitmeliyiz?" diye sordu.

Tom ilk önce Freya'nın ödülünü bulmaları gerektiğini biliyordu. Eğer Krabb ile yaptığı dövüşten bir şey öğrendiyse, o

da ödülün verdiği büyü gücün bir sonraki Canavarı yenmek için işe yaradığıydı. Haritaya daha da yakından baktı. Çiftliklere giden yolun sonunda bir kuşa benzeyen, küçük bir resim gördü. Kuşun altında da minicik harflerle bir şey yazıyordu. Tom, tılsımı ateşe çevirip aydınlatarak, yazıyı okudu: *Havkit*.

“Canavarımız bu herhalde,” dedi kuş resmini Elenna’ya göstererek. Diğer yolu parmağıyla takip etti. “Bak, burada da bir yüzük var,” dedi parmağıyla küçük bir halkayı işaret ederek. “Ödül de bu olmalı!”

Gümüş, yiyecek bulmak için avlandığı karanlığın içinden hızla ileri atıldı. Fırtına ise sessizce, toynaklarının önüne serili Gwildor çimenlerini koparıp yiyordu.

“Yarın buluruz,” dedi Elenna uykulu bir sesle. Yere uzanıp, bir koluyla kurdunun sıcak gövdesine sarıldı. “İyi geceler.”

Kısa bir süre sonra Elenna'nın nefes alıp verışı değişince, Tom onun uykuya daldığını anladı. Yatıp gözlerini kapadığında kolayca uykuya dalabilmeyi çok isterdi. Ama zihni düşüncelerle doluydu. Canavar tam olarak neye benziyordu acaba? Onu yenebilecekler miydi? Neden Gwildor, aynı anda hem çok yabancı hem de çok tanıdık geliyordu?

Tom uykuya dalarken ay ışığı daha da zayıfladı. Gördüğü rüyalar gerçek gibiydi; Freya ve Velmal'e ait görüntülerle doluydu. Bir de kuşa benzeyen bir Canavarın gölgesi vardı...

Havkit...

Sabah uyanır uyanmaz yola koyuldular. Vadiden çıkmak üzereyken bir yol ayrımına geldiler. Yollardan biri tepelere çıkıyor, diğeri ise dümdüz ileriye uzanıyordu.

Tom, Fırtına'yı durdurduğunda, Elenna, "Yol tabelası koysalar hiç fena olmazmış!" diye dalga geçti.

Tom, sıkça kullanılmış iki patikaya da dikkatle bakıp, boynundaki tılsıma uzandı. Eli bugün daha çok acıyordu; yeşil yara izinin rengi de biraz daha koyulaşmıştı.

Tılsımı çıkarıp, yeniden arkasındaki haritaya bakacaktı ki Fırtına dizginlerini çekti. Bunun üzerine Tom, başını kaldırdı.

Gümüş, hızlı adımlarla yol ayırımına koşup, yeri kokladı. Hiç tereddüt etmeden, soldaki yoldan ilerlemeye başladı. Sonra durup, omzunun üzerinden sakince diğerlerine baktı. "Gümüş, onu takip etmemizi istiyor," dedi Tom. Fırtına yeniden dizginlerini çekmişti. İçgüdülerine böylesine güvenebilecekleri hayvan dostları olduğu için çok şanslıydılar.

Tom Fırtına'yı mahmuzlayınca at, hafifçe kişneyip, çalılarla çevrili yoldan ilerlemeye başladı.

“Şuna bak!” diyen Elenna, çitlerin üzerinden havalanan, kırmızı nar bülbülünü işaret etti. “Ne kadar da parlak! Tüylerini boyayıp cilalamışlar sanki!”

Köşeyi döndüklerinde küçük bir göletin etrafını çevreleyen, samandan kulübeleri gördüler. Altın renkli, samandan çatıları parlak ve düzenliydi; minik göletin rengi, derin bir safir mavisiydi. Tom'un bulması gereken yüzük, bu evlerden birinde olmalıydı.

Parlak kıyafetli köylüler, onu ve arkadaşlarını incelemek için evlerinden dışarı çıktıklarında, Tom başını sallayıp gülümseyerek, hepsini dostça selamladı.

Köylüler, gümüş renkli, dev kurttan ürküp,

geri çekildiklerinde, “Lütfen korkmayın,” dedi Elenna. “Gümüş zararsızdır.”

Ancak kimse rahatlamış görünmüyordu. Köylülerin parlak giysileri ve düzenli evleri dışında başka bir şey daha Tom’un dikkatini çekmişti; hepsinin yüzü çökmüş, sararmıştı.

Kıyafetleri, korkuluğu andıran sıska vücutlarından dökülüyordu. Gözaltlarında kara gölgeler vardı.

Tom ve Elenka şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

“Bu insanlar açlıktan ölmek üzere!” diye fısıldadı Tom.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

RESMEDİLMİŞ GERÇEK

Köylüler ayaklarını sürüyerek onlara doğru yürüyorlardı. Fırtına yelesini sallayarak birkaç adım geriledi. Tom, atının dizginlerini kavrayarak onu sakinleştirdi.

Daha fazla köylü evlerinden dışarı çıktı. Tom onları izlerken gözlerini kıstı. Çaresiz insanların, korkunç işlere kalkışabileceğini biliyordu.

Tom ve Elenna'nın çevresi, kısa sürede

tamamen sarılmıştı. Gümüş hırladı. Elenna, Tom'un arkasındaki kısa küreği gizlice alıp, Gümüş'ü yakınına çekti. Köylülerin bazıları, Gümüş ve Fırtına'yı aç gözlerle izliyorlardı. Ellere geçecek en ufak fırsatta, iki hayvanı da öldürüp yiyecekleri gözlerinden belliydi. "Bakın rüzgâr bize neler getirmiş," dedi kalabalığın arka taraflarından bir erkek. Köylüler daha da yaklaştılar. Kürdan gibi kollarını ileri uzattılar. Fırtına ürkünce, Tom eyerden aşağı atladı.

"Size yardım etmeye geldik," dedi sessiz kalabalığa.

"Bize kimse yardım edemez!" diye karşılık verdi az önce konuşan adam acı bir sesle. İnsanlar, adamın söylediklerini mırıltılarla onaylayıp, Tom ve Elenna'ya bir adım daha yaklaştılar.

O sırada kalabalığın arkasından biri, titrek bir sesle, “Yol açın!” diye bağırdı. Sonra konuşmaya devam etti. “Hemen yolumdan çekilin. Hoş geldiniz! Hoş geldiniz!”

Köylüler homurdanarak geri çekildiler. Tom, parlak, mor bir elbise giymiş, yaşlı bir kadının, etrafındakileri ite kaka ilerlediğini gördü. Kıyafeti, bir deri bir kemik vücudundan dökülüyordu. Çökük gözleri Tom’u gördüğü zaman, onu bir yerden tanıyormuş gibi parıldadı. Tom ve Elenna’ya doğru ayaklarını sürüdü. Tom, diğer köylülerin onun önünde saygıyla eğilmesinden, kadının köyün lideri olduğunu tahmin etti.

“Gelin,” dedi kadın çatlak bir sesle. “Artık benim korumam altındasınız. Tekrar hoş geldiniz.”

Kendisinden beklenmeyecek bir kuvvetle Tom ve Elenna'yı tuttu. Köylüler ayrılıp, rengârenk evlerine geri dönmek için dağıldılar. Yaşlı kadın, onları kendi evine doğru sürüklerken, Tom omzunun üzerinden arkasına baktı ve birkaç kişinin öfkeyle onlara baktığını gördü. Bu talihsiz köyde birkaç düşman edindiklerine şüphe yoktu. Fırtına'nın dizginlerini sıkıca tutarken, yaşlı kadının onları yönlendirmesine izin verdi. Onlara yardım ettiği için kadına teşekkür etmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Bu taraftan,” dedi kadın. Sık sık arkasına dönüp Tom'a bakıyor ve gülümsüyordu. “Az kaldı...”

Tom ve Elenna birbirlerine baktılar. “Umarım doğru bir şey yapıyoruzdur,” diye fısıldadı Elenna.

Tom da aynı şeyi umuyordu. Ama başka şansları var mıydı? Bu çaresiz köylülerle kalmalarına imkân yoktu.

Yaşlı kadının samandan yapılmış, yanında ufak bir ahır bulunan küçük kulübesi, köyün sonundaydı. Kadın, Tom'dan Fırtına'yı ahıra koymasını istedi. "Bu köyde en güvende olacağı yer burası," deyip Tom'u kulübenin kapısından içeri iteledi. Elenna ve Gümüş de, alçak kapıdan başlarını eğerek içeri girip, Tom'u takip ettiler. Kulübenin içi karanlık ve sıcaktı. Odanın ortasında, neredeyse tamamı sudan oluşan bir bulamaç kaynıyordu.

Tom ev sahibesine bakıp kaşlarını çattı. Ona görevin ne kadarını anlatabilirlerdi?

"Konuşun bakalım," dedi yaşlı kadın sakince. "Bir şey arıyorsunuz, öyle değil mi?"

Şaşırıp kalan Elenna "Ama nasıl...?" dedi.

Tom da şaşırmişti. Kadına güvenmekten başka çareleri olmadığını fark ederek, "Evet,"

dedi sonunda. “Bir yüzük arıyoruz. Bu köyde bir yerde olduğunu düşünüyoruz. Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?”

Tom, bu soruyu boşa sorduğunu düşünüyordu. Eğer köyde birilerinin öyle değerli bir yüzüğü olsaydı, yüzüğü yiyecek satın almak için çoktan satmış olurlardı. Ama yine de Görevini tamamlamak için sorunun cevabını bulmak zorundaydı.

“Tabii ki,” dedi kadın başını sallayarak. “Aradığınız şeyi tabloda bulabilirsiniz.”

Tom, Elenna’ya baktı. Elenna’nın kafası da Tom’unki kadar karışmıştı; o yüzden yalnızca başını sallayabildi. *Ne tablosundan bahsediyordu bu kadın?*

“Gelin,” dedi odanın köşesindeki merdivene doğru yürüyerek.

Tom ve Elenna, kadının peşi sıra

yürüdüler. Gümüş ise yere yatıp, onların dönüşünü beklemeye karar verdi.

Merdivenden tozlu bir tavan arasına çıktılar. Kirişlerin arasından, tülleri andıran örümcek ağları sarkıyordu; odanın diğer ucundaki duvarda sarı renkte, çirkin bir çarşaf asılıydı. Elenna kaşlarını kaldırıp Tom'a baktı. "Burada tablo filan yok," diye mırıldandı alçak sesle.

Yaşlı kadın sarı örtüyü köşesinden tutup kenara savurunca, altından duvara dayalı, kocaman bir tablo çıktı. Tom, birer kız ile oğlanın, ipeğe benzer bir kumaşa resmedildiği tabloya hayretle bakakaldı. Düşünceler zihninde fırıl fırıl döndü. Tablodaki çocuğun kumral saçları, bir kılıcı ve bir de kalkanı vardı. Kız da sırtında

bir ok torbası taşıyordu. Ama... Ama bu imkânsızdı! Çünkü ikisi, tıpkı Tom ve Elenna'ya benziyordu!

Tom tabloyu biraz daha yakından inceledi. Çocuk kılıcı sol elinde tutuyordu; Tom ise sağ elini kullanırdı. Bunun dışındaki benzerlikler gerçekten inanılmazdı. Tom tedbiri elden bırakmadan tabloya daha da yaklaştı. Parmaklarını, tablodaki oğlan çocuğunun kolu boyunca gezdirip, elinin üzerine geldiğinde duraksadı.

Tom, ikinci bir şok dalgasıyla neye uğradığını şaşırıldı. Çocuk yüzüğü sağ elinde tutmuştu ve yüzükten sular damlıyordu. Gözleri ona meydan okur gibi, doğrudan Tom'unakilere bakıyordu.
Yüzük!

Yaşlı kadın başını sallayıp, Tom'a yüreklendirici bir ifadeyle gülümsedi. Kendini toparlayan Tom, Elenna'ya baktı.

“Görüyor musun?” dedi yüzüğü işaret ederek.

Kaşlarını çatıyan Elenna, “Sular

damlıyor...” diye mırıldandı. Aynı anda, heyecanla bağırıldılar: “Gölet!” Tablo, onlara yüzüğün saklı olduğu yeri anlatıyordu.

“Hadi,” dedi Tom merdivene doğru koşarak.

Tom, merdivenlerden inmeye koyulduğunda, yaşlı kadın onların arkasından, “Aradığınız şeyi buldunuz, değil mi?” diye seslendi.

“Evet, teşekkür ederiz!” dedi Tom, onları bekleyen Gümüş’ün yanına varmadan önce. Kaybedecek zaman yoktu; büyülü yüzüğün, safir mavisi göletin içinde bir yerlerde olduğundan emindi.

Tom kapıdan dışarı çıkamadan, yaşlı kadın çevik adımlarla merdivenlerden aşağı inip, kemikli elini Tom’un omzuna attı.

“O sensin, değil mi?” dedi. Gözleri

heyecandan, alev alev parlıyordu.

“Tablodaki çocuk sensin. Sonunda bizi kurtarmaya geldin.”

Tom kadının elini kibarca tutup, başını salladı.

“Üzgünüm,” dedi. “Bana benziyor; ama bunun mümkün olabileceğini sanmıyorum. Şimdi gitmek zorundayız.” Elenna ve Gümüş hemen arkasındaydılar. Tom dışarı fırlayıp, parlak gün ışığıyla buluşmak için sabırsızlanıyordu. Yüzüğü bulmak zorundaydı.

Görevleri buna bağlıydı!

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GÖLETTEKİ GİZEM

Tom ve Elenna korku içindeki birkaç köylünün yanından geçip, köyün ortasındaki mavi gölete doğru koşular.

“Tablo!” dedi Elenna; Tom’a yetişmek için uğraşırken nefes nefese kalmıştı. Gümüş, uzun ve rahat adımlarla hemen onun yanında yürüyordu. “O tablodakiler *bizdik* Tom! Yaşlı kadın ‘sonunda geldin’ derken, neden bahsediyordu? Bir de sahildeki çocuğun söyledikleri var. O da

seni tanımişti. Senin kehanette bahsedilen kişi olduğunu söylemişti.”

“Şu anda bunları düşünemem Elenna,” dedi Tom başını sallayarak. “Önce yüzüğü bulmalıyız!”

Gölete ulaştılar. Gün ışığının altında huzurla parlayan göletin derinliğini tahmin etmek zordu. Gölcüğün ortası o kadar karanlıktı ki, su neredeyse siyahtı. Suyun üzerinde tek bir ördek veya balık yoktu. Tom, köylülerin çok uzun zaman önce bu hayvanları midelerine indirdiklerini düşünüyordu. Yaşlı kadının sözlerinin ve gizemli tablonun etkisinden hâlâ çıkamamıştı. Gwildor’da tuhaf şeyler oluyordu. Ama şu an Göreve odaklanmalıydı; bulması gereken bir ödül vardı.

Tom, suya dalmaya hazırlanırken, kılıcını ve kalkanını çıkarıp Elenna’ya emanet etti. Cebindeki büyülü inciye çıkardı. Bu ödül,

suyun altında nefes almasını sağlayarak Krabb'ı yenmesine yardımcı olmuştu; yeniden işine yarayabilirdi. Tom koşup gölete atladı. Soğuk suyun yarattığı şokla sersemleyip, hızla yüzeye çıktı. Merakla suyun kenarında toplaşan köylülerin farkındaydı.

İçlerinden biri, "Ne yapıyor?" diye sordu. "Bu oğlan delirmiş!" Toplanan insanların sayısı gittikçe arttı. Bazıları kahkahalarla gülüyordu. Tom, göl kıyısında bekleyen Elenna'nın kaygılı gözlerle kendisini izlediğini gördü. Kafasını yeniden suya soktu. Büyüsü işlemeye başlayan incinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Artık suyun altında rahatça nefes almaya başlayınca, var gücüyle göletin derinliklerine ilerledi. Gölcüğün zeminindeki çamurumsu kum tabakasını hissedebiliyordu. Minik bir balık su kamışlarının arasından fırlayıp, bir ok gibi yanından geçip gitti. Tom, onun arkasında

biraktığı karanlıkta, turuncu bir parıltı gördü.

Kamışların arasında ışık saçan bir şey vardı. Tom ışığın geldiği yere hızla yüzdü. Kamışları aralayıp, bazı otları kökünden kopardı. Sonunda, kendisine göz kırıp, bulanıklaşan suda fırl fırl dönen yüzüğe ulaşabildi. İnciyi cebine koyup, zafer dolu bir gülümsemeye yeni ödülünü kavradı.

Yüzük tahmin ettiğinden daha ağır ve soğuktu. Pırıl pırıl altındandı ve üzerine boylu boyunca 'F' harfi kazınmıştı.

F... Freya.

Tom, yüzüğün ufacık olmasına hayret ederek, onu serçe parmağına geçirdi. Yüzük tam da bu parmağına göreydi.

Göletin diğer ucuna yüzerken, "Bulduum!" diye bağırdı sevinçle. "Yüzük... Yüzüğü bulduum!"

Elenna suyun içindeki Tom'a doğru uzanıp, onu kolundan yakaladı. Göletin çamurlu kıyısından kuru toprağa çıkmak için çabalarken, ona yardımcı oldu. Köylüler koşup, etraflarını sardılar. Tom, aniden sırtında bir bıçağın sivri ucunu hissetti.

"Onu bana ver," dedi adam, bıçağın ucuyla Tom'u sertçe dürterek. Tom,

bıçağın kıyafetini kesmeye başladığını hissedebiliyordu.

“Tom!” diye bağırdı Elenna; onu kollarından yakalamış iki adama karşı koymaya çalışıyordu. Gümüş çılgına dönmüş hâlde havlıyordu; fakat bir sürü insan yolunu kesmişti. Sahibesini korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tom’u suyun kenarından sürükleyerek uzaklaştırdılar. Etraftaki insanlar, Tom’u itip kakıyor; elleri arkasından bağlı hâlde köyün toplantı salonuna ilerlerken, onu yuhalayıp bağıryorlardı. Binanın kapısında, yumruğuna bir halat dolamış olan iri yarı bir adam duruyordu.

“Yüzüğü bize ver,” diye hırladı bıçaklı adam. Bıçağını Tom’un boğazına dayadı.

“Yüzük bizim. Onu bizim göletimizde buldun!”

“Hayır,” dedi Tom inatla. Adamın bıçağı biraz daha batırmasıyla, birkaç damla kan aktı.

“Ne kadar aç olduğumuzu görmüyor musun?” diye sordu elinde halat olan adam. “Yüzüğü satıp yemek alabiliriz. Eğer vermemekte inat edersen, zorla alırım...” Halatı yumruğuna biraz daha dolayarak Tom’a yaklaştı. Söylemeye çalıştığı şeyi anlamak zor değildi.

“Yemek!” diye feryat etti kalabalık.
“Yüzüğü bize ver!”

Arka tarafta, Elenna tüm gücüyle karşı koysa da, kollarından tutan adamların onu bırakmaya niyetleri yoktu.

Köy meydanı tarafından Fırtına'nın kişnemesi duyuldu. Tom hızlıca kafasını çevirdiğinde, onu gölete götüren üç adamı gördü. Öfke her yanına yayıldı. Fırtına'yı yaşlı kadının ahırından çalmışlardı! At karşı koymaya, çifte atmaya ve ısırmaya çalışsa da kendini kurtaramıyordu.

Tom yüzükten vazgeçemeyeceğini biliyordu. Havkit'i yenmek için ona ihtiyacı vardı. O sırada aklına büyü lü inci geldi. Artık suyun altında nefes almaya ihtiyacı yoktu. Yüzük yerine inciyi teklif edebilir miydi?

İçinden bir ses bunun da doğru olmadığını, bu ödüllerin ona değil, Canavar

Ustası Freya'ya ait olduğunu söylüyordu. Öfkeyle *neden inciyi onlara vereyim ki?* diye düşündü.

Ama başka şansı yoktu.

Elini cebine götürüp inciyi çıkardı ve kalabalık onu görebilsin diye yukarı kaldırdı. İncinin pürüzsüz yüzeyi, gün ışığında parladı. Köylüler, açgözlülükle ileri atıldılar.

“Bunu alabilirsiniz,” dedi Tom. “Ancak yüzüğün bende kalmasına izin vermelisiniz.”

Gözlerini bir an olsun inciden ayıramayan köylüler, “İnciyi al!” diye bağırdılar. “İnciyi al!”

Adam, bıçağını Tom'un boğazından çekip, elini uzattı. Tom inciyi adama verdi.

Aç köylüler, Tom'u bir kenara itip, pazar meydanına doğru koşular. Geriye pek fazla yiyecek kalmamıştı, kalanlar da çok

pahalıydı; ama köylüler sonunda yiyecek parasını karşılayabileceklerdi. Fırtına boş sokak boyunca dörtнала koşup, dizginlerini sürükleyerek Tom'un arkasında durdu. İnciyi verdiğinde, atı tutan adamlar bir saniye bile düşünmeden onu serbest bırakmışlardı.

Elenna da Gümüş'le beraber koşarak yanlarına geldi. "Teşekkürler Tom," dedi minnetle. Onu esir tutan adamlar da diğerleri gibi, pazarın yolunu tutmuşlardı.

Elenna, Gümüş'ün kafasını okşarken kaşlarını çattı. "Onlara inciyi vermek zorunda kaldığımı biliyorum; ama bu çok yanlış geliyor. Şu anda, ele geçirebildiğimiz her türlü büyüye ihtiyacımız var."

"Başka ne yapılabilirdi, bilmiyorum," dedi Tom. "Sonuçta bizi serbest bıraktılar; önemli olan da bu."

Fırtına'nın dizginlerini yakalayıp, eyere atladı. Yaralı eli yeniden sızlamaya başlamıştı. Elenna da atın sırtına atlayınca, Gümüş neşeyle havladı. Fırtına, uzun adımlarla yanında ilerleyen kurtla birlikte ileri atıldı.

Köyü hızla arkalarında bırakırlarken, Tom omzunun üzerinden, "Seçme şansım yoktu Elenna," dedi. İki yanında yüksek, yeşil çitler olan patikadan aşağı iniyorlardı. "İnciyi bir gün geri almayı ummaktan başka çaremiz yok. Ama şimdilik önümüze bakmalıyız. Hadi şu Canavarı bulalım!"

BEŞİNCİ BÖLÜM

İLK GÖRÜŞ

Tekrar yol ayrımına ulaştıklarında Tom, Fırtına'nın dizginlerine bir kez daha asıldı. Küçük parmağında parlayan altın yüzük, Gwildor güneşinin altında göz kamaştırıyordu.

“Sence yüzüğün büyü gücü nedir?” diye sordu Elenna. Tom'un aklından da aynı soru geçiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi dürüstçe. “Taktığım andan bu yana hiçbir farklılık hissetmedim.”

Atın üzerinden inip, tılsımı çıkardı. Yaralı elinin parmaklarını hareket ettirmekte zorluk çekiyordu. Tılsımı özenle avcuna alıp üzerindeki haritayı gözden geçirdi. Yollardan biri kaybolmuştu. Çiftliğe giden diğer yol ise eskisinden daha parlaktı. Tom, tılsımın sırtında beliren Havkit'in minik resmini dikkatle inceledi. Bu Canavarı nasıl alt edebilirdi?

Gümüş, şaşkın şaşkın havladı.

"Tom?" dedi Elenna. Sesi korku doluydu. "Tom, nereye kayboldun?"

Tom başını kaldırıp "Buradayım," diye cevap verdi. O da şaşırmıştı.

Elenna nefesini tuttu. "Ama... Ama az önce burada değildin!" dedi. "Nasıl..."

"Yüzük," diye bir tahminde bulundu Tom. Gülümsedi. "Artık yüzüğün hangi büyülü güce sahip olduğunu biliyoruz! Hareket

ettiğimde beni görebiliyorsun; ama sabit kaldığımda... gözden kayboluyorum!”

Elinden geldiğince hareketsiz durmaya çalıştı. Elenna'nın ağzının hayretle açıldığını görebiliyordu. Kız, sağa sola bakındı. Fırtına endişeyle kişnedi. “Yine kayboldun,” dedi Elenna.

Tom kolunu yavaşça hareket ettirdi. “Şimdi görebiliyor musun?”

“Hayır, hâlâ göremiyorum,” dedi Elenna başını sallayarak. Sonra Gümüş, Tom'a yaklaşıp onun ayak bileklerini kokladı.

Tom yeniden hareketlenip, kurdun başını okşamak için hafifçe eğildi. Elenna'nın onu yeniden görebildiğini, keskinleşen bakışlarından anlayabiliyordu.

“Hayvanları uzun süre kandırmak mümkün olmuyor,” dedi Tom. “Aslında

gerçekten yok olduğumu sanmıyorum. Galiba etrafımdaki görüntüye uyum sağlıyorum; tıpkı bir bukalemun gibi.”

Yeniden birkaç dakikalığına hareketsiz kalıp kendine baktı. Kıyafetlerinin renginin griye döndüğünü görebiliyordu. Omzunun üzerinden yavaşça arkasına baktığında, bunun arkasındaki kayanın rengi olduğunu gördü. Gülmeye başladı. Bunun, Canavarı yenmek için işine ne kadar yarayabileceğini görebiliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi. Fırtına'nın yelesine tutunup, kendini ve Elenna'yı eyere çekti. Atın burnunu, sağ taraftan ilerleyen patıkaya çevirdi. “Havkit bizi bekliyor!”

Köyden kıvrılarak uzaklaşan bu yol, çiftlik bölgesinin derinliklerine uzanıyordu. Fırtına'nın toynaklarıyla ezdiği toprak, son

derece verimliydi; yani ekin yetiştirmek için dört dörtlüktü. Öyleyse, neden Gwildor'un bu bölgesinde bu kadar az yiyecek vardı? Bu çok anlamsızdı...

Uzun ve yeşil çit, yolun bir tarafında aniden sona erdi. Sanki biri, çiti parçalamış, sonra da üzerinde tepinmişti. Kırık çite bakan Elenna, "Bunu Canavar mı yaptı acaba?" diye sordu.

Tom, çit enkazının arasından, ötede kalan araziye inceledi. Fırtına'nın sırtından inip, "Şuraya bak," dedi. Önlerinde uzanan tarla tamamen alt üst olmuştu. Ekinler vahşice sökülüp atılmış, kökleri dört bir yana saçılmıştı. Tom, tarlanın bir kasırga yüzünden bu hâle gelmiş olabileceğini düşündü.

"Köylüler, bizi rüzgârın getirdiğini söylemişti, hatırlıyor musun?" dedi Tom. Etrafta gezinen bakışları, tarlanın uzak

bir köşesinde, devrik bir ağacın altında, yüzüstü yatan çiftçinin bedeninde durdu. Başı, boynundan sarkıyordu. Artık hayatta olmadığı, bu mesafeden bile anlaşılıyordu. “Bu rüzgârı Havkit yaratmış olmalı. İnsanlar ölüyor. Buna hemen bir son vermeliyiz.”

Tom, Elenna'nın tarlayı baştan sona gözden geçirmesini izledi. Rüzgâr, sığınak olarak kullanabilecekleri her şeyi koparıp atmıştı.

“Canavar nerede saklanıyor?” diye sordu Elenna. “Onu saklandığı yerden dışarı nasıl çıkaracağız? Çıkarsak bile, bu defa biz nereye saklanacağız? Onunla açık alanda savaşamayız. Böylesine güçlü bir rüzgâr çıkarabiliyorsa bizi de tüy gibi savurup atar.”

Fırtına, kulağına hafifçe kişneyince, Tom bakışlarını ufuk çizgisine çevirdi. Yere yakın,

tuhaf bir şekli seçebiliyordu. Devasa bir kayaya benziyordu. Tom, Avantia'nın altın zırhının ona verdiği büyümlü görüş gücüne sahip olmayı bir kez daha istedi. Ne yazık ki bu gücü, Hayalet Panter Üç Kuyruk'la savaştığı zaman kaybetmişti.

Tom parlak ışıhta daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Uzaktaki kaya hareket ediyordu. Önce bir gaga görüldü. Ardından gökyüzünde, bıçak kadar keskin ve ölümcül bir karaltı belirdi. Tom, aynı anda hem korku hem de kararlılık duygusuyla dolup taştı. *Havkit!*

“Orada!” dedi parmağıyla kuşu işaret ederek.

Canavar yer değiştirdince, Elenna nefesini tuttu. Ateş kırmızısı tüyleri, güneş ışığının altında kan dondurucu bir şekilde

parlıyordu. Canavar, çirkin ve tüsüz kafasını kaldırıp, Tom ve Elenna'nın üzerinde durdukları toprağı sarsan bir çığlık attığında, Tom yüzünü buruşturdu.

“Bugüne dek gördüğüm en büyük kuş,” dedi yutkunarak.

“Onu yenebiliriz,” dedi Elenna. Sesindeki

titreme, onun da Tom kadar endişeli olduğunu gösteriyordu.

Tom sihirli kalkanına ve kemerine dokundu. Altın zırhın verdiği güçleri kaybetmiş olabilirdi; ama hâlâ elinde kullanabileceği başka şeyler vardı.

Fildişi'nden kazandığı değerli taş, ona özel dövüşme becerileri kazandırıyor.

Her türlü yardıma ihtiyacım olacak, diye düşündü kendi kendine.

Havkit güçlü kanatlarını açıp, yavaşça salladı. Kanatları, gün ışığını örten iki taş levha gibi, ufuk çizgisi boyunca uzanıyordu. Tarlanın üzerinde yükselip ilerleyen kuvvetli rüzgâr, Tom ve Elenna'yı az kalsın yere düşürüyordu. Elenna korkuyla bağırdı. Tom sendeledi; sonra dengesini toplayıp Elenna'yı kolundan yakaladı. Canavarın gücünü kendi gözleriyle görmesi, Tom'u ürkütmüştü.

Havkit dev kanatlarını hafifçe sallayınca, Tom ve Elenna az kalsın savrulacaklardı. Oysa Havkit, henüz onların varlığından haberdar bile değildi. Bu devasa dişi kuş kendisine saldırılınca nasıl bir tepki verecekti? Tom, korku dalgasının bütün

vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Bu yaratık, daha önce alt ettiği devasa kuş Epos'tan bile daha güçlüydü. Havkit'i yenmek için çok daha kurnaz olmak zorundaydı. Tom'un zihninde bir plan şekillenmeye başlamıştı...

Elenna'yı çitin arkasına çekti. "Sanırım ne yapılması gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama cesur olmalısın."

Elenna gülümsedi. "Ben her zaman cesurum."

Tom planının, Elenna kadar cesur biri için bile fazla zor olup olmayacağını merak etti. "Seni yem olarak kullanmamız gerekiyor," dedi. "Havkit tarlanın ortasında tek başına duran bir kızı görürse, daha yakına gelecek, bunun bir tuzak olduğundan da

şüphelenmeyecektir. Yeni görünmezlik gücümle, onu saldırmadan önce şaşırtabiliriz. Ama her şey sana bağlı Elenna. Bunu yapabilecek misin?”

ALTINCI BÖLÜM

TUZAK

Elenna'nın bir an için kararsız kaldığını gören Tom nefesini tuttu.

“Sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım!” dedi Elenna gülümseyerek.

Bunu duyunca Tom rahat bir nefes aldı. Elenna, o güne dek tanıştığı en cesur insandı. Böyle bir arkadaşına sahip olduğu için çok şanslıydı. Başını çevirip tarlayı dikkatle gözden geçirdi.

Havkit, ufuk çizgisini kocaman bir fırtına bulutu gibi kaplıyordu.

“Hadi öyleyse,” dedi Tom, Elenna'nın elinden tutarak. “Kaybedecek zamanımız yok.”

Beraber çitin arkasından çıktılar; harap hâldeki tarlaya adım attıklarında hâlâ el ele tutuşuyorlardı. Hemen arkalarında Gümüş ve Fırtına vardı. Fırtına'nın burun delikleri kabarmıştı. Canavarın olduğu taraftan onlara doğru pis bir koku geliyordu; hayvanlar, bu kokuyu tanıyıp, ondan korkmuşlardı.

Ölümün kokusuydu bu...

Tom sağını ve solunu kontrol etti. Etrafta saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Eğer planında bir şeyler ters giderse... Kötü düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Elenna için tüm dikkatini toplamalıydı.

Tarlanın ortasına yaklaştıklarında Havkit başını kaldırdı. Tom donakaldı; ama dişi kuş onların bulunduğu tarafa bakmıyordu. Gagasından koca bir lokma et sarkıyordu. Tom, Canavara yem olmuş zavallı yaratığı düşününce irkildi. Kanlı lokmasını havaya atan Havkit, koca et parçasını tek seferde midesine indirdi. Sonra devasa kanatlarını gerip sıçradı ve tarlanın üzerinden uçup gözden kayboldu.

Tom şaşırıp kalmıştı. Canavarın kanatları düşündüğünden daha büyüktü. Eğer Havkit onları fark etmiş olsaydı, kanatlarının ufacık bir hamlesiyle ikisini de birer karınca gibi süpürüp atardı.

Tom daha önce böyle bir Canavarla hiç karşılaşmamıştı; üstelik arkadaşının canını da tehlikeye atmıştı.

Hızla arkasını dönüp, Elenna'yı

omuzlarından yakaladı. “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi. “Bu çok tehlikeli Elenna; riske girmene izin veremem!”

Elenna'nın yüzünde inatçı bir ifade belirdi. “Şimdi arkamı dönüp gitmeye hiç niyetim yok,” dedi. “Sen de hiçbir yere gitmiyorsun.”

Tarlanın ortasına ulaşmışlardı. Elenna ok kılıfını sırtından çıkarıp ayaklarının dibine koydu. Artık tamamen savunmasızdı.

Tom dudağını ısırıp, başını salladı. Elenna'nın haklı olduğunu biliyordu. Canavarı incitmemek için ellerinden geleni yapmalıydılar. Tekrar ufuk çizgisine baktı; dev kuşa dair hiçbir iz yoktu. Havkit, o dev kanatlarıyla bir anda tepelerin arkasından yükselirse ne olacağını düşünmek bile istemiyordu. Fırtına'nın yelesini kavrayıp kendini eyerin üzerine çekti.

“Bol şans!” diye seslendi Elenna’ya. Sonra da Fırtına’yı mahmuzladı ve rüzgâr gibi ileri atıldılar.

Gümüş de hızla atın peşine takıldı; birkaç kez arkasına dönüp Elenna’ya baktı ve havladı. Elenna kırık mısır saplarının arasında onların gidişini izlerken, her geçen saniye daha da ufak görünüyordu. Acaba Canavar da onu izliyor muydu?

Tom, bir siper bulmak için dörtnala ilerlerken, Havkit’in sivri gagasını neredeyse ensesinde hissediyor, Canavarın et kokan nefesini şimdiden duyabiliyordu. Fakat bir şekilde tarlanın diğer ucuna kadar güvenle varabildiler. Havkit hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Fırtına’nın sırtından inen Tom, onu karnını doyurması için bırakıp, kırık bir çit parçasının arkasında beklemeye koyuldu.

Bu mesafeden, Elenna hiç olmadığı kadar minik ve savunmasız görünüyordu.

Gökyüzünde hiçbir hareketlenme yoktu.

Hafif bir esinti, tarlada ayakta kalabilmiş son ağacın dalları arasında geziniyordu.

Etraf o kadar sessizdi ki Tom, kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Canavarı tuzığa düşürebilecekler miydi?

“Hadi ama,” diye söylendi Tom kendi kendine. Gözlerini Canavarı son gördüğü noktaya dikmişti. Sağlam eliyle çiti iyice kavramıştı. Yüzüğü güneş ışığında parlıyordu. “Göster kendini, Havkit!”

Ayaklarının dibindeki yapraklar küçük bir hortum oluşturunca, Tom korkuyla zıpladı. Bir şey gökyüzündeki güneşin önünü kestiğinde, ışık yerini korkunç bir karanlığa bıraktı ve hava aniden soğudu. Pis

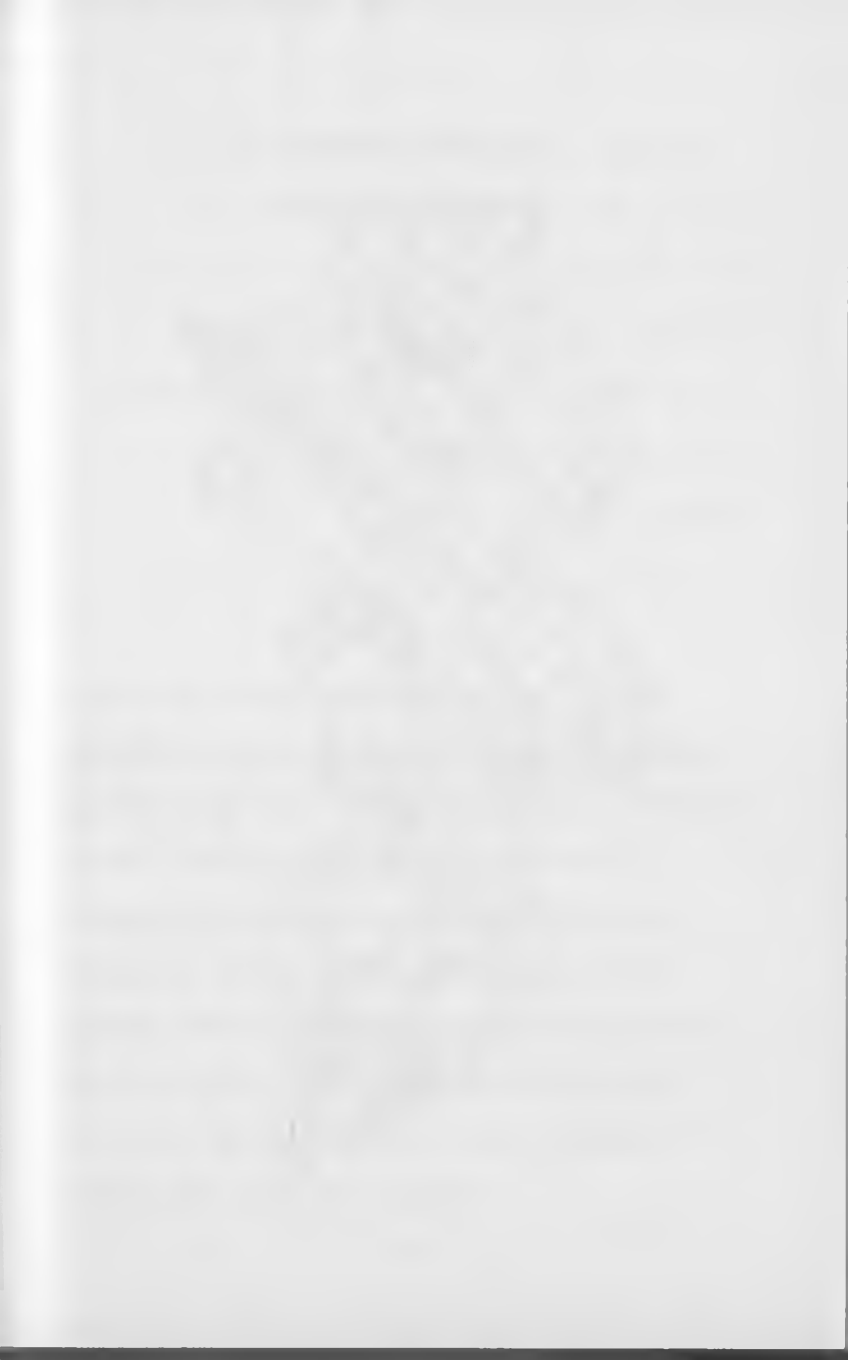
kokulu bir rüzgâr Tom'un ayaklarını yerden kesip onu tutunduğu çitin kalıntılarına çarptı. Kıymıklar, Tom'un vücudunun açıkta olan kısımlarına saplandı.

Tom, başını sallayıp dönerek Elenna'ya baktı. Kız, dehşet dolu bakışlarını gökyüzüne dikmişti.

Tom da bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bütün tarla karanlığa gömüldüğü için, ilk başta hiçbir şey göremedi. Gökyüzü sandığı şeyin, Havkit'in kanadının alt kısmı olduğunu fark edince dehşete düştü. Canavarın kanatları tarlanın bir ucundan diğerine uzanıyordu.

Havkit yaklaşıyordu!

YEDİNCİ BÖLÜM OYUN ZAMANI

Havkit korkunç çığlıklar atarak havada daireler çiziyordu. Kanatları öyle büyüktü ki, bir anda tüm Gwildor'da akşam olmuştu sanki. Yayıdığı koku da dayanılmazdı. Havkit kel kafasını eğip aşağıdaki avına bakınca, Tom kuşun parlayan gözlerini gördü. Elenna, avcısını görüp donakalmış bir fare gibi, kımıldamadan duruyordu. Canavar dev kanatlarını açıp, havada bir şahin gibi uçmaya başladı.

Havkit acı bir çığlık atıp dalışa geçince
Elenna kendini yere attı. Rüzgâr çok
kuvvetliydi. Canavarın kanat uçları sırtına
değince Elenna acıyla bağırdı. Görünüşe
bakılırsa, Canavar onunla oyun oynuyordu;
en azından şimdilik...

Planıyla ilgili düşüncelerinin hepsi
Tom'un aklından uçup gitmişti. Arkadaşını

Canavardan uzaklaştırmak dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

İleri atılıp, "Elenna!" diye bağırdı. Canavarın yarattığı rüzgâr ilerlemesini oldukça zorlaştırdığı için yana doğru sendeledi. "Kaç!"

Gümüş vahşice havlıyor, sahibesine doğru koşmaya çalışıyordu. Rüzgâr sert kürkünü

neredeyse yırtarak onu da geri püskürttü. Kurt tökezleyip dengesini kaybetti. Fırtına ise parlak, siyah kafasını sallayıp şaha kalktı.

Elenna bir büyü'nün etkisi altındaymış gibiydi. Dizüstü çökmüş, tepede dönen Havkit'in her bir hareketini ve yaptığı manevraları gözünü ondan ayırmadan izliyordu. Sanki Canavar onu kontrolü altına almıştı.

Elenna'nın hareket etmekten korktuğunu anlayan Tom, çitin üzerinden atlayıp ona doğru koşmaya başladı. Rüzgâr vücudunu acımasızca dövüyordu. Pek çok kez dengesini kaybedip yere düştü. Koku midelerini bulandırıyor. Yanındaki Gümüş ve Fırtına'yla birlikte, bacaklarını zorlayarak yeniden ayağa kalkmayı başardı. "Elenna koş!" diye bağırdı. Ama bu rüzgârda

Elenna'nın onu duyması mümkün değildi.

Havkit, ölümün devasa gölgesi gibi, Elenna'ya yaklaştı. Tom yukarı baktığında, Havkit'in bir kanadının altında, parlak ve tuhaf yeşil tüyler bulunduğunu fark etti. Tüylerin parıltısında şüphe götürmez bir kötülük vardı.

Canavar kanatlarını gövdesine yanaştırdı; belli ki, avıyla oyun oynamayı bitirmişti. Simsiyah bir ok gibi dalışa geçti. Pençelerini Elenna'nın vücuduna saplayıp, onu uzaklara götürmek için hazırды. Tom, son bir hamleyle Elenna'ya ulaşp, onu çekerek uzaklaştırdı. Kılıcının kabzasını kavrayınca, bütün koluna keskin bir acı yayıldı. Dehşet içinde kılıç tutan eline baktı. Kılıcı kınından çıkarmaya çalıştı ama olmuyordu. Krabb'ın zehirli kısı kacından geriye kalan yeşil, zehirli

yara izi yayılıp, bileğine kadar ilerlemişti.

Tom'un yaptıklarıyla kendine gelen Elenna, "Tom!" diye bağırip oklarına uzandı.

Fakat Elenna'nın okunu zamanında yayına yerleştirip, Canavarı vurması mümkün değildi. Yoksa bu onların son Görevi miydi? Her şey bitmiş miydi?

Tom, yeşil yaradan yayılan acıya rağmen kılıcının kabzasını kavramak için parmaklarını zorladı. Kılıcını kınından zar zor çıkardı; havada tutmak için büyük çaba sarf ediyordu. Canavarın Elenna'ya saldırmaya hazırlandığını görünce, *hadi!* dedi kendi kendine. En işe yarayacağı zamanda neden daha hızlı hareket edemiyordu?

Havkit, son anda havada yön değiştirdi ve gökyüzüne yükselip, yeri göğü inleten bir çığlık attı.

“Hâlâ bizimle oyun oynuyor!” diye bağırdı Tom. Başlarının üzerinde halkalar çizen kuşu izledikçe öfkeleniyordu. “Elenna, tarladan uzaklaş. Gümüş ve Fırtına’yı da yanına al. Bu benim kavgam!”

Elenna başını sallayıp, oklardan birini yayına yerleştirdi. Ağır ağır daireler çizerek yükselen Canavara nişan aldı. Havkit yeni bir dalışa hazırlanıyordu. “Ben seni korurum!” diye bağırdı Tom’a. Yayını sabit tutarak geriliyordu. “Gümüş! Fırtına! Beni takip edin!”

Fırtına ve Gümüş, Elenna’nın peşi sıra uzaklaşırlarken, Tom da kaslarını rahatlatmak için elini esnetti. Tüm sinirleri acıyla yanıp tutuşuyordu. Fakat sonunda, kılıcını sıkıca tutup Canavara doğrulttu.

Havkit kendini bıraktı. Daha bir dakika önce, gökyüzünde siyah bir benek gibiyken, bir dakika sonra Tom’un kafasının üzerinde süzülüyordu. Tom kendini bir yana atarak bu dalıştan son anda kurtulsa da, korkunç rüzgâr yüzünden kılıcı az daha yaralı

elinden uçup gidecekti. Yaşadığı acıyla çığlık atmak istedi. Ama bir şekilde, dayanmayı başardı. Havkit dönüp, keskin bir kavis çizerek yeniden yükseldi. Elenna'nın attığı oklar kuşun ardından yükseliyor ama Canavarın kanatlarından sekip, ona hiçbir zarar vermeden geri düşüyorlardı. Ayağa kalkan Tom, üçüncü kez saldırmaya hazırlanan Havkit'e, kılıcıyla karşı koymak için kendini zorladı.

Canavar dalışa geçip saldırdı, sonra yeniden yükseldi. Eğleniyor gibi bir hâli vardı. Kanatlarını vücuduna yapıştırıp dev gagasıyla nişan aldı ve havada döne döne Tom ile dostlarına doğru inişe geçti. Tom kendini kenara atsa da yeterince hızlı değildi. Havkit'in kanadının ucu, başının arkasına kuvvetle çarpınca, Tom sersemleyip çamurun içine yuvarlandı.

Böyle bir darbe daha alırsa, Canavarla savaşması mümkün olmayacaktı.

Kendisini dehşet verici bir kedi-fare oyununun ortasındaymiş gibi hisseden Tom, bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı. Kılıcını kaldırdı ve Canavarın peşinden koştu. Eli, her zamankinden daha çok acıyordu. Havkit zeki bir kuştur; hem Tom'un kılıcının ulaşabileceği kadar

yakından uçuyor hem de bunun olmasına izin vermiyordu. Tom'un Canavarın sırtına atlamasının hiçbir yolu yoktu. Canavar Tom'u görüş açısında tuttuğu sürece, onu kendisine yaklaştırmayacaktı.

Görüş açısında tuttuğu sürece... Yüzük!
Tom aniden koşmayı bırakıp, gözlerini kapadı; elinden geldiğince hareketsiz kalmaya çalıştı. *Lütfen işe yaraysın!* diye düşündü. Hayatının buna bağlı olduğunu biliyordu. Eğer planı işe yaramazsa Havkit'in acımasız pençeleri onu ikiye bölecekti.

Olduğu yerde kımıldamadan Canavarın üzerine gelmesini bekledi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAKLAMBAÇ

Havkit, kanatlarını iki yanına yapıştırıp Tom'a doğru dalışa geçti. Böyle bir durumda hareketsiz kalmak neredeyse imkânsızdı. Havkit'i izleyen Tom, o korkunç ve kırmızı gözlerin ona gitgide yaklaştığını hissedebiliyordu. Gözünde, bıçak gibi keskin tırnakların etine geçip onu parçalara ayırdığını canlandırdı... Gözlerini kırpmıştırıp, nerede olduğunu unutmamaya, dikkatini üzerine gelen siyah pençelere vermeye çalıştı.

Şaşkın şaşkın duraksayan Havkit dalıştan vazgeçip yönünü değiştirdi. Alev alev yanan gözleriyle tarlayı baştan sona taradı ve korkunç başını geriye atıp ciyaktadı. Avını kaybetmişti.

Tom'un içi içine sığmıyordu. Büyü işe yaramıştı! Çılgık atarak bunu kutlamak isterdi; ama o zaman yerini belli etmiş olurdu. Göz ucuyla, Elenna'nın zafer dolu bir edayla yumruğunu havaya kaldırdığını gördü. Canavar çılgık atıp, alçaktan süzülürken, Tom nefesini tutup, ağır ağır hareket etmeye başladı. Onu yeniden şaşırtmalıydı. Havkit onu görmeden ne kadar hızlı hareket edebilirdi acaba?

Canavar yere inmek üzereydi. Tom tüm gücünü ayaklarına verdi; kararlıydı. Havkit iyice alçaldığında, Tom pis kokulu rüzgârın karşısında sabit kalmaya çalıştı. Havkit toprağa konup kanatlarını katlarken, Tom bir kez daha Canavarın o tuhaf ve yeşil tüylerini gördü. İşte buydu! Tom, Velmal'in bu tüyleri kullanarak dev kuşu kontrol

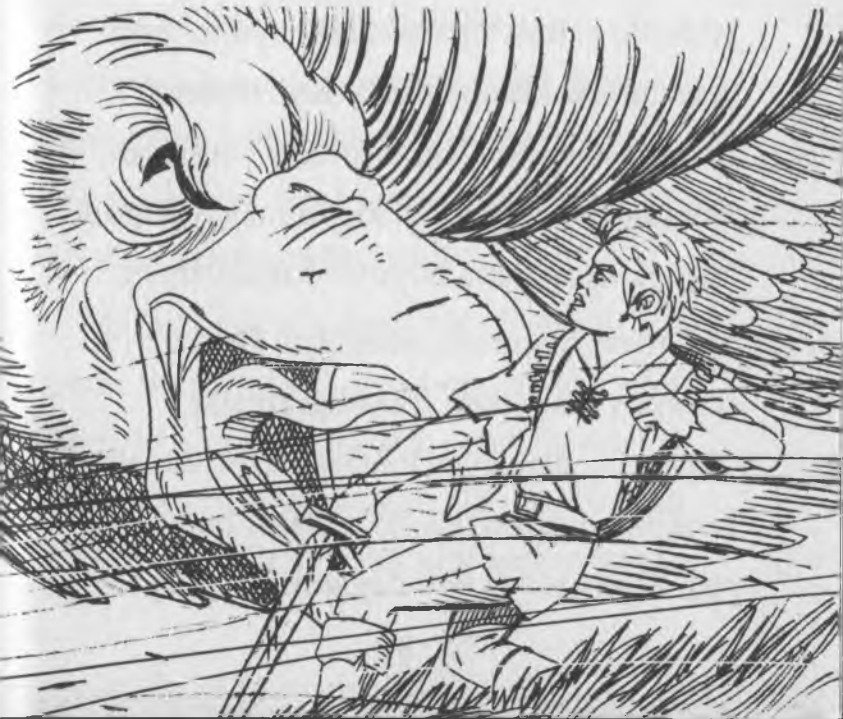
ettiğini fark etmişti; bu yüzden tüyleri ortadan kaldırması gerekiyordu. Havkit başını bir sağa bir sola çeviriyor, parlak gözleri, görünmez avını arıyordu.

Gittikçe daha yakına geldi. Artık Tom'la aralarında bir kılıç kadar mesafe kalmıştı.

Bu benim tek şansım, diye düşündü Tom. Açlıktan ölmek üzere olan köylüleri hatırladı. Havkit'i, Velmal'in karanlık büyüünden kurtarmak zorunda olduğunu biliyordu. Kılıcını olabildiğince sıkı kavrayıp Canavarın kanadına doğrulttu. Hava uğuldadı. Tom, hızlıca hareket ettirdiği kolunun yeniden görünür olduğunu

fark etti. Görünmezliğini kaybetmişti. Canavar yıldırım gibi döndü. Nefretle yanan gözlerini Tom'a dikmişti. O çirkin kafasını ileri uzatınca, Tom geri çekildi. Havkit kulakları sağır eden bir çığlık atıp, kanatlarını şiddetle birbirine vurdu. Tom, rüzgârın gücüyle geriye savruldu.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktı. Artık Canavar onu yeniden görebildiği için, keskin gagasıyla Tom'u ikiye bölmesi an meselesiydi.

Tom bu büyüü yalnızca, Havkit'in kafasını karıştırıp onu yormak için kullanabilirdi. Kaybol... ortaya çık... tekrar kaybol... Canavarın onu hiç beklemediği yerlerde ortaya çıkacaktı. Bu oyunu kuşa yeterince yaklaşıp, parlak yeşil tüylere ulaşana kadar devam ettirmesi yeterliydi. Anahtarın o tüylerden kurtulmak olduğunu bilecek kadar kara büyüyle karşılaşmıştı.

Canavardan hızla uzaklaştı. Havkit'in havaya yükselirken çıkardığı rüzgâr yüzünden dengesini kaybetti. Dev kuş onu kırık mısır saplarıyla dolu alana kadar takip etti. Tom aniden yön değiştirip ileri atıldı;

sonra da hareketsiz kaldı. Vücuduna göz gezdirirken kurnazca gülümsemekten kendini alamıyordu. Yeniden görünmez olmuştu.

Havkit dalış yapmaktan vazgeçerek gökyüzüne yükseldi ve Tom'u aramak için havada döndü.

Tom, "Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, seni bu lanetten kurtaracağıma yemin ediyorum," diye mırıldandı kendi kendine. Bu sefer ters yöne, tarlanın diğer ucuna doğru var gücüyle koşmaya başladı.

Havkit yaydan çıkmış bir ok gibi fırlayıp onun peşine düştü. Koşmaya devam eden Tom, kendini kenara atıp eğildi. Siyah tüylerin sırtındaki kalkana sürtündüğünü hissetti. Havkit'in bıçak gibi keskin gagası

hızla kapandı ama Tom'u ıskalamıştı. Tom yerde bir taş kadar hareketsiz yatınca, bir kez daha gözden kayboldu.

Havkit yenilginin verdiği öfkeyle tüyler ürpertici bir çığlık atarak yükseldi. Tom başını yavaşça çevirdiğinde, Elenna'nın tarlanın köşesinde, oklarını hazırlamış, Fırtına ve Gümüş'le birlikte beklediğini gördü. Eğer Havkit'i biraz daha yakına çekebilirse, Elenna onun Canavarı yenmesine yardımcı olabilirdi!

Gümüş çılgınca havlıyordu. Fırtına ise başını sallayarak, bir o yana bir bu yana yürüyordu. Havkit, Tom'un nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da dalışa geçerek şansını denedi. Parlak, siyah pençelerinden biri Tom'un kulağının dibinden devasa bir orak gibi geçti. Tom

yutkundu; bir kolunu kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünmemeye çalıştı.

Canavar yanından geçtikten sonra Tom yeniden koşmaya başladı. Yorgun argın zikzaklar çizerek tarlanın sınırına ulaştı. Elenna'nın kuşun hareketlerini takip ederek nişan aldığını rahatça görebiliyordu. Elenna'nın attığı ok doğrudan kanadına saplanınca, Havkit öfkeyle çılgık atıp yalpaladı.

Tom bir anda sendeleyip, ileri atıldı. Çamurun içine gömüldüğünde, emin olduğu tek bir şey vardı: Artık hayatı, Havkit'in merhametine kalmıştı...

DOKUZUNCU BÖLÜM LANETLİ TÜYLER

Tom, Havkit yaklaştıkça yüzüne çarpan ölümcül rüzgârı hissetti. Elenna'nın okları başının üzerinden ıslık çalarak geçiyordu. Tom'u yerden yere vurabilecek kadar şiddetli rüzgârın içinde Gümüş'ün öfkeli havlamaları zar zor duyuluyordu. Tom, Havkit'in ona saldırmasını bekliyordu. Yoksa tarlanın köşesinde cansız yatan zavallı çiftçiyle aynı kaderi mi paylaşacaktı?

Canavarın gagası derisine bir mızrak gibi girip, onu parçalayacaktı...

Son bir çabayla başını kaldırdı. Canavar, pençesiyle Tom'a saldırmak için iyice yaklaşmıştı. Lanetli yeşil tüyler alev gibi parlıyorlardı. Tom, elini uzatsa tüylere dokunabilirdi. Eğer kanatlarını tamamen kapamadan önce kuşa doğru zıplayabilirse...

Babası Taladon'u düşündü; Avantia'yı korumak için ellerinden geleni yapan Avantia'nın tüm diğer Canavar Ustalarını hatırladı. Sonra, tüm bu Görevlerde başarılı olacağından hiç şüphe duymayıp, ona güvenen Kral Hugo geçti aklından... Gwildor'da açlıktan kırılan insanları, hep yanında duran ve onu cesaretlendiren sadık dostlarını düşündü. Bacaklarını birleştirip, ileri sıçradı.

Elenna'nın, "İşte böyle Tom!" diye sevinçle bağırdığını duydu. Kollarını kaldırıp, parmaklarıyla yeşil tüyleri kavramıştı. Tüyler, parmaklarını asit gibi yakıyorlardı. Tom tüm gücüyle tüylere asıldığında, Canavar acıyla çığlık attı. Aniden havalanıp gagasıyla Tom'u yakalamaya çalıştı. Ama başını Tom'a yetiyecek kadar uzatamamıştı.

Tom, Havkit'in tüyelerine asılmış hâlde, yerden hızla uzaklaşıp yükseliyordu.

Tüyer bir türlü kopmuyordu. Tom tüyleri çektikçe, kötü büyüünün parmaklarını daha da yaktığını hissedebiliyordu. Kılıç kullandığı elinde Krabb'ın açtığı yaranın acısı artık dayanılmaz hâle gelmişti. Eğer tüyer şu an yerlerinden çıkarlarsa, aşağı düşecek ve belki de canından olacaktı. Ama bunu yapmak zorundaydı. Gwildor'un ve Avantia'nın kaderi ona bağlıydı!

Elenna, Gümüş ve Fırtına, yerde birer benek gibi görünüyorlardı. Ötedeki köyün samandan çatıları, güneşin altında etrafa saçılmış altın paraları andırıyorlardı. Havkit gagasıyla Tom'u yakalamak için arka arkaya atak yaparken, Tom hissettiği acı ve kuşun berbat kokusu yüzünden bayılabileceğini

düşündü. Havkit, havada gittikçe daralan daireler çiziyordu. Tom'un başı dönüyor, omuzları yerlerinden çıkacakmış gibi ağrıyordu. Bütün gücünü ve öfkesini toplayıp yeşil tüyleri son bir kez daha çekti.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe...” diye mırıldandı. Tüyler sonunda Havkit’in bedeninden ayrılmışlardı; Tom döne döne aşağı düşmeye başladı.

Büyük bir çabayla sırtına uzanıp, her yanı savaş izleriyle dolu kalkanından sihirli kartal tüyünü çıkardı. Düşmesinin yavaşladığını hissetti. Büyü işe yarıyordu.

Uzaklarda Havkit neşeyle ötüp daireler çiziyordu. Sesi kulağa farklı geliyordu. Artık özgürdü.

Tom yavaşça toprağa, dizlerinin üzerine indi.

“Tom!” Elenna, yarı güler, yarı ağlar bir hâlde Tom’a doğru koştu. Arkada Gümüş, bir yavru köpek gibi kuyruğunu sallıyordu. “Asla aşağı inemeyeceğini düşündük. Başardın Tom!”

Tom dişlerini göstere göstere gülümseyerek “*Başardık,*” diye düzeltti.

Defalarca yardımına koşan büyü tüyün üzerindeki toprağı temizleyip onu kalkanına yerleştirdi. Sonra da kalkanı sırtına taktı. Fırtına, kadifemsi burnunu Tom’un boynuna sürterek sevgisini gösterdi. Gıdıqlanan Tom gülerek atının yelesini okşadı. Havkit’in kanadından çektiğı tüyler hâlâ diğer elindeydi; artık son derece masum görünüyorlardı. Yumuşak tüylere göz gezdiren Tom, içlerindeki kara büyüün sonsuza dek yok olduğundan emindi.

Altındaki toprakta tuhaf bir hareketlenme hissetti. Dengesini sağlamak için Gümüş’ün sıcak kürkünden destek alıp ayağı kalktı. Elenna’yla birlikte, etraflarındaki kırık ekinlerin doğruluşunu şaşkınlıkla izlediler.

Mısır sapları dikleştikçe, sağlıklı, altın sarısı bir pırıltı bitkilere doğru yayılıyordu. Taze mısırlar, gözlerinin önünde yeşerip büyümüşlerdi.

“Bu sihir,” diye mırıldandı Elenra.
Etraflarında büyüyüp olgunlaşan mısırları işaret etti. Tüm tarla, lanetlenmiş Canavar orayı mahvetmeden önceki hâline geri dönmüştü.

Havkit gökyüzünde tembel tembel süzülüyordu. Keskin çığlıkları neşeli bir şarkıyı andırıyordu. Ait olduğu mavi gökyüzüne geri dönmüş, eskisi gibi sevdiği toprakları koruma görevine devam ediyordu.

Velmal'in laneti bir kez daha bozulmuştu.

ONUNCU BÖLÜM

TOM'UN GERÇEK KADERİ

Tom ve Elenna, tarlanın ucundaki ağacın dibinde bir hareketlenme gördüler. Cansız yatan çiftçi kıpırdamaya başlamış, sonra da sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Küçük bir oğlan çocuğu çitlerin arkasından ona doğru koştu. Oğlan, babasının boynuna sarıldığında, ikisinin attığı mutluluk dolu çığlıklar, rüzgârla beraber Tom ve Elenna'ya kadar ulaştı.

Köylüler, tarlanın kenarında belirmişlerdi. Eski görkemlerine kavuşmuş ekinlerine şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Devrik ağaçlar yeniden ayağa kalkmış, çalılar meyvelerle dolmuş, hatta kırık dallar bile eski hâllerine dönmüşlerdi. Bir çocuk, çitlerden sarkan taze ve parlak böğürtlenlere çekinerek uzandı. Böğürtlenlerin bir anda yok olmasından korkarmış gibi, bir tanesini dikkatle ağzına götürdü.

“Ama nasıl...?”

“Toprak iyileşti!”

“Yemek!”

Böğürtlenin tadına bakan çocuk koşup beline sarılınca, Elenna keyifle güldü. Her yerde mutlu yüzler ve neşeli çığlıklar vardı.

Keyifli kalabalığın arkalarından biri,

“Teşekkür ederiz,” dedi. “Bu iyiliğinizi nasıl ödeyebiliriz?”

Daha önce Tom’u bıçakla tehdit eden iri yarı köylünün diğerlerini iterek öne çıkışını izlediler. Adam Tom’un önünde dizlerinin üstüne çöktü.

“Bunu nasıl yaptın bilmiyorum,” dedi. “Ama Gwildor’u eski güzel günlerine döndürdün. Bize umut getirmiştin. Bense senin boğazına bıçak dayadım! Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Tom adamı ayağa kaldırdı. “Bir şey demene gerek yok,” dedi. “Gerçekten. Unuttum bile.”

“Bir şölen düzenlenmeli!” diye bağırdı, Tom ve Elenna’ya tuhaf tabloyu gösteren kadın. “Konuğumuz olacaksınız. Ama önce hazırlanmalıyız!”

Köylüler tarlayı hızla terk ederken aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Esen rüzgâr, aralarındaki konuşmaları Tom ve Elenna'nın kulaklarına taşıyordu:

“Elmalar! Armutlar! Dutlar! Gwildor'un tüm renkleri geri geldi!”

Tom ve Elenna, onların uzaklaşmalarını izledi. Tom, ayaklarının dibinden *pat!* diye bir ses gelince yere baktı. Köylüleri açlıktan kurtarmak için verdikleri büyüleri geri dönmüştü. Eğilip inciyi yerden aldı. Gözü, kılıç kullandığı eline takıldı; yara daha da yayılmıştı. Yara konusunda endişelenmemekte kararlı olan Tom, dikkatle eli yerine inciyi inceledi. Her zamanki gibi ağır ve güzeldi. İnciyi yeniden ellerinde hissetmek iyi gelmişti. Onu bir daha asla gözünün önünden ayırmayacaktı.

“Freya’nın yüzüğüne şükürler olsun,” diye mırıldandı Elenna. Tom’un elini tutup, serçe parmağındaki altın yüzüğü dikkatle inceledi.

Tom, Gwildor’un Canavar Ustası Freya’yı düşündüğünde, karanlık etrafını sardı. Hava aniden buz kesti. Görünmez bir güç onu yakalayıp yere vurdu. Gümüş havlıyordu; Fırtına da şaha kalkıp olduğu yerde zıplıyordu. Freya ortaya çıkmadan önce, Tom’un nefes almaya bile vakti olmamıştı.

Başından omuzlarına dökülen uzun saçları, kapkara yılanları andırıyordu. Yüzündeki öfkeli ifade ve görkemli zırhıyla korkunç görünüyordu. Ama yine de... Tom ona yardım etmek istiyordu.

Bakışlarını Canavar Ustası’nın alev alev yanan gözlerinden ayırmadan,

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, seni serbest bırakacağım Freya,” dedi.

“Ben serbest kalmak *istemiyorum!*” diye tısladı Freya. Gözleri nefretle yanıyordu. Ama Tom bakışlarını onunkilerden kaçırmadı. Freya sözlerine devam etti: “Anlamıyor musun? Gwildor’un benim için hiçbir önemi yok. Artık benim efendim Velmal!”

Tom kalbinin sızladığını hissetti. Önünde duran kadına dokunmak için elini uzattı ama Freya, gerileyip küçümseyerek ona baktı. “Bu Görevde başarılı olamayacaksın,” dedi hırslayarak. “Krabb ve Havkit bundan sonra karşılaşacaklarının yanında birer hiç! Yürüyen Dağ Rok’la karşılaşmaya hazır mısın? Hayır Tom. Onunla kimse boy ölçüşemez. Hâlâ şansın varken Gwildor’u terk et!”

Etraflarını saran karanlık, bir hortum gibi kıvrılıp yok oldu. Tom, Elenna, Fırtına ve Gümüş, bir kez daha Gwildor güneşinin altında baş başa kalmışlardı. Tom, başını çevirip Elenna’ya baktı. Ne diyeceğini bilemeyen Elenna, Gümüş’ün kürkünü okşuyordu.

“Bu Görev bizi aşıyor olabilir mi sence

Tom?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Sonunu getiremeyeceğimiz bir işe mi giriştik?"

Tom kararlılıkla başını salladı.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Freya ne derse desin, geri dönmeyeceğim. Bunu açıklayamıyorum Elenna; ama bu Görev beni gerçek kaderime götürecekmış gibi bir his var içimde." Kılıcını havaya kaldırdı. "Ve bundan *asla* kaçmayacağım!"

Canavar Peşinde serisi,
Ölümün Gölgesi kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın!

Karşınızda
YÜRÜYEN DAĞ ROK

Yalnızca Tom Canavarları Velmal'in lanetli
büyüsünden kurtarabilir...

GİRİŞ

Kuzey Dağı'nın zirvesine ulaşan Briel, "Güzel evim!" dedi iç çekerek. Önünde uzanan vadiye kurulu Tion köyünü hayranlıkla izledi.

Biraz soluklanıp, bacaklarındaki ağrının geçmesi için mola verdi. Saman çatılı köy evleri, kahverengi köy yolunun etrafına dizilmişlerdi. Bu yol, Tion'un tepesinde yükselen Kuzey ve Güney Dağlarını birbirine bağlıyordu.

O gün pazar kurulacaktı; o yüzden Kuzey Gwildor'dan pek çok satıcı şu an Tion'a geliyor olmalıydı.

Arkasında bir sürü meleme duyunca, Briel omzunun üzerinden geriye baktı. Ses, yakınlardaki Kewas kasabasından getirdiği keçilerden geliyordu. Briel'in görevi, bu

tehlikeli dağlarda geçen yolculuklarında, hiçbir hayvanı kaybetmemekti.

Yeniden Tion'a baktı. Kız kardeşinin yemeklerini hatırlayınca midesi guruldadı. Ağzına bir haftadır ballı kekten başka bir lokma girmemişti; o yüzden dumanı üzerinde tüten, kızarmış bir tavuğu fazlasıyla hak ediyordu.

“Neden vaktimi burada harcıyorum?” dedi kendi kendine. “Hadi artık eve gidelim!”

Birkaç adım atmıştı ki, derinlerden, kulak tırmalayıcı bir gıcırdama duydu. Ses, birbirine sürtünen iki kaya parçasından çıkıyordu sanki. Ayaklarının altındaki kayaların titrediğini fark edince duraksadı ve başını kaldırıp dikkatle dinledi.

Aniden aşağıdan korku dolu çığlıklar yükseldi: “Kaçın! Kaçın!”

Briel ne olup bittiğini daha iyi görmek için tepeye çıktı. Aşağıda, Tion'da bir kargaşa patlak vermişti; atlar çıldırmış gibi sahiplerini sırtlarından atmaya çalışıyor, anneler ve babalar çocuklarını kapıp kucaklıyor, satıcılar ise mallarından taşıyabildikleri kadarını yüklenmeye çabalıyorlardı. Herkes dört bir yana kaçıyordu.

Briel gözlerini kısıp, umutsuzca kalabalığın içinden kız kardeşini seçmeye çalıştı. Neredeydi? *Lütfen başına bir şey gelmesin,* diye düşündü.

Uzaktaki bir dağın üzerindeki küçük bir hareketlenme Briel'in dikkatini çekti.

"Çığ düşüyor!" dedi nefesini tutarak.

Düzinelerce kaya parçası Güney Dağı'ndan yuvarlandı; yeri ezip, hızlanarak dört bir yana dağıldılar. Kaya parçaları,

evlerin tepelerine iniyor; evlerden fırlayan tahta ve tuğla parçaları etrafa saçılıyordu. Bu, Briel'in o zamana dek gördüğü en dehşet verici çığdı. Sonra kayalar aniden yavaşladılar ve oldukları yerde donup kaldılar.